

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709058016/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Det var hans sidste Ord — ved dem sig spreder
 Dionæs Tvivl, og Vished klart frembrød.
 Alt bar hun hørt; hun kjender al sin Nød
 Og om den sidste Trøst hun nu kun beder:
 En tro Fortælling af Omstændigheder,
 Der gik iforvejn for den bratte Død;
 Hvert lille Ord, som Vennen kan erindre,
 Hvert Træk af ham, det større som det mindre.

Og stedse blegere blev hendes Kinder,
 Mens lyttende hun sad foruden Ord.
 Tidt Haanden ubevidst til Hjertet foer,
 Hvor frem i Blodets Bølge Smerten rinder.
 Af hendes Øie Livets Blik forsvinder,
 Da, følgende med Tanken Talens Spor,
 Hun naaer til Stedet, hvor, forladt af Alle,
 Med gjennemboret Bryst hun seer ham falde.

Hun blev alene — rastløs Uro driver
 Fra Sted til Sted nu hendes Fod omkring;
 Men Huset snart for snevert hende bliver,
 Og rundt hun gjennemløber Havens Ring.
 Hun hører, føler, sandser Ingen Ting,
 Fornemmer Tornen ei, som hende river;
 Meddeet dog i sit Løb hun stille staaer,
 Og ned i hendes Sind en Tanke slaaer.

Fra Haven ud, saa hurtig hen mod Skoven
 Ad Stien iler hun langs Søens Rand.
 At hendes eget Billede dybt i Voven
 Knap hende følger i det klare Vand.
 Snart træde hendes Fødder Veiens Sand,
 Hvor Solens Straale brænder ned fra Oven:
 Hun agter ei dens Brand — ei Foden trættes;
 Ved Sorgens Vægt just Veien hende lettes.

Kun fulgt i Løbet af sin egen Skygge,
 Afsted hun flyver imod Sol og Vind,
 Og Blodets Bølger, som mod Barmen trykke,
 Med dunkelt Purpur farver hendes Kind.
 Dog fremad, frem mod sin forsvundne Lykke
 Hun jages af sit stormbevægte Sind,
 Til Løbets Maal er naaet i Aftenstunden,
 Og hendes Elskers stille Grav er funden.